

Rektorhelyettesek, dékánok, egyetemi tanárok és docensek kinevezése

Kedden a Művelődésügyi Minisztériumban bensőséges ünnepségen köszöntötték a miniszter által újonnan kinevezett rektorhelyetteseket, dékánokat, egyetemi tanárokat és docenseket. Dr. Polinszky Károly művelődésügyi miniszterhelyettes a miniszter nevében átnyújtotta a rektorhelyettesi, és dékán-, valamint az egyetemi tanár és egyetemi docensi kinevezéseket.

Rektorhelyettesi megbízást kapott a Budapesti Műszaki Egyetemen Kézdi Árpád egyetemi tanár, az Eötvös Loránd Tudományegyetemen Nagy Károly egyetemi tanár, a Nehézipari Műszaki Egyetemen Csókás János egyetemi tanár és Kozák Imre egyetemi tanár, a József Attila Tudományegyetemen Hevesi János egyetemi docens, a Kossuth Lajos Tudományegyetemen Gergely Artúr egyetemi docens és Kelemen László egyetemi tanár, újabb három évvel

hosszabbították meg megbízását Bognár Rezső egyetemi tanárnak.

Dékáni megbízatást kapott a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán Béda Gyula egyetemi tanár, építészmérnöki karán Deák György egyetemi tanár, vegyészmérnöki karán Pungor Ernő egyetemi tanár, az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészettudományi karán — hároméves meghosszabbítással — Székely György egyetemi tanár, a József Attila Tudományegyetem bölcsészettudományi karán Hajdú Péter egyetemi tanár, természettudományi karán Leindler László egyetemi tanár, a Kossuth Lajos Tudományegyetem természettudományi karán Csikai Gyula egyetemi tanár.

A miniszterhelyettes ezt követően 13 egyetemi tanárnak és 62 egyetemi docensnek adta át a kinevezéséről szóló miniszteri okiratot.

Kartonlemezek gyártása

A Lignimpex, a Papíripari Vállalat és az osztrák Mayer Meinhof kartonlemezgyár vezetői kedden, a Papíripari Vállalat Alkotmány utcai bemutatótermében kooperációs megállapodást írtak alá kartonlemezek gyártására.

A szerződés értelmében az osztrák cég a Papíripari Vállalatnak műszaki dokumentációkat ad át és technikai segítséget nyújt ahhoz, hogy a magyar vállalat budafoki kartonlemezgyárában most meginduló új gépsoron korszerű eljárással, gazdaságosan, kiváló minőségű kartonlemezeket állítson elő.

A szerződés értelmében a Lignimpex a Mayer Meinhof-cégtől 1972 és 1975 között meghatározott kereteken belül olyan kartonárutakat vesz át, amelyek hazai gyártására nincs megfelelő kapacitás. (MTI)

Együtt az iparral

Korszerű oktatás a Szegedi Élelmiszeripari Főiskolán

Szeged egyetemi város, s ezt sokan tudják az országban, határainkon túl. Szűkebb hazánk leszármazottai és új barátai azt színtén, hogy az itt tanuló több ezer diákból orvosok, jogászok, tanárok stb. lesznek —, de azt már kevesen, hogy két esztendő óta élelmiszeripari üzemmérnökök is.

Mit és miről

Csendben, minden látványos külsőség nélkül lett a régi középfokú technikumból először felsőfokú, majd a budapesti felsőfokú technikum összevonásával Szegedi Élelmiszeripari Főiskola. Az intézmény életében sorsdöntő dátum óta két esztendő telt el, azóta elballagott az első üzemmérnök osztály. Nézzünk be — a régít és az újat oly sajátosan ötvöző iskola — falai közé, hogy jobban szemügyre vehessük életét.

Dr. Horváth Károly főigazgató hívja fel a figyelmet néhány tudnivalóra. Arra például, hogy Szegeden a főiskola keretében az élelmiszeripari technológus szakon tanulnak az érettségizett fiatalok. Elsejtitják az alapvető fizikai, kémiai, mikrobiológiai, higiénés, sőt számítástechnikai ismereteket, amelyek ma már feltétlenül szükségesek a mezőgazdasági nyersanyagok korszerű feldolgozásához. Mivel a tudományos, technikai forradalom következtében az élelmiszeriparban, a mezőgazdaságban terjednek a gépek, automatikák, az ezekkel kapcsolatos fogalmakat szintén megismerik. Ugyanígy a géptant, amely közelebb viszi őket a bonyolult berendezések megértéséhez, a velük való bánásmód elsajátításához. Szinte fölsorolni sem lehet a tantárgyakat, amelyekben ötvöződik a mérnök, a biológus, a mezőgazdász ismeretanyaga. Am ez is kevés, mert az itt tanulók az elméleti tantárgyak mellett a főiskola laboratóriumaiban gyakorlatokon vesznek részt, s a biológiai kísérletek mellett még esztérgálnak, hegesztenek... Nyaranta tanulmányi gyakorlat következik az ország legnevesebb, legjobb élelmiszeripari gyáraiban Szegeden, Budapesten, Győrben, Pápan stb.

Csöpög a zsír

A láb arra való, hogy járjunk vele, a fej arra, hogy gondolkodjunk vele. A porzívó arra, hogy takarítsunk, a frizsider arra, hogy ne romoljon meg az étel. Egyes boltokban azonban nem ilyen egyszerű a helyzet. Ne szóljunk most arról, hogy a kés nem arra való, hogy szeleteljenek, hanem arra, hogy ötdekányi darabokat vagdosanak vele, a mérleg számozása nem arra, hogy a nyelv pontosan mutassa a dekákat, s ne lengjen nullától a százig. Mindent ne is hozzuk szóba. Csúpan azt, amit egy régi tárgyaink olvasónk emleget föl sóhajtván, hogy ugyan mire való a mélyhűtő?

A százaz házaknál levő ÉLILIKER-boltban ugyanis már egy hónapja csak a helyet foglalja, polcnak se jó eléggé. Még szerencse, hogy nagy a forgalom, s így a zsír nem folyik világnak, meg a vaj sem, legfeljebb kissé megolvad. S az is szerencse, hogy nyár van, amikor a mélyhűtőre hónapokig nincs szükség, télire pedig — remélhetőleg — megjavítják. Addig is gondolkodni kellene azon, hogy a munka nélküli mélyhűtő nem kellené-e elküldeni nyaralni. Vagy átképezni kemencének?

Üzemi feladatok

Az elméleteket tanító intézmény korszerűsége és életrevalósága attól függ, mennyiben van köze a gyakorlathoz. A Szegedi Élelmiszeripari Főiskolának rövid fennállása alatt olyan erős kapcsolatot sikerült létesíteni az iparral, amellyel 30–40 éves iskolatestvérei se nagyon dicsekedhetnek. Gyakori vendégek hazánk nagy élelmiszeripari kombinátjainak, a konzervgyáraknak, a húsfeldolgozó üzemeknek a vezetői, akik szinte név szerint ismerik azokat a diákokat, akik egy-két, vagy esetleg három év múlva üzemükben folytatják munkájukat, próbálják valóra váltani azt, amit Szegeden tanultak. Vajon hogyan sikerült ilyen gyorsan szoros kapcsolatot teremteni a gyakorlattal, az ipar szaktekintélyeivel?

Az ember legelőször jó személyi kapcsolatokra, kötelezően előírt „munkabarátságára” gondol. Pedig nem erről van szó, hanem az igazi értelemben vett oktatást szervező politikáról, amelyet a Szegedi Élelmiszeripari Főiskola tudatosan folytat. A bizonyítékok közül: a főiskola oktatói (és diákjai) aktuális napi üzemi feladatokat választanak maguknak az elmélet megismeréséhez, elsajátításához. Nagyon ér-

dekes a következő néhány példa. A főiskola tanszékein nemrég a tojáslé tartósításának, hőkezelésének lehetőségeit vizsgálták meg megbízhatóan; objektív módszert kerestek a fűszerpaprika-örlemények minősítéséhez (gondolva a Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalatnál való hasznosításra). Kísérletek kezdődtek a húskonzervek feldolgozása során keletkezőt fehérejhulladék hasznosítására. Ide sorolható a kukorica helyes tárolása, a zöldborsóromlás okának gyors vizsgálata; a vörösgyoma minőségének szabályozása érdekében folyó kutatómunka is. Jellemző a színvonalra, hogy ezeket a feladatokat többé-kevésbé már gyakorlatilag is alkalmazható tanulságokkal, eredményekkel sikerült zárni. Eppen ezért a legutóbbi tudományos diákköri országos konferencián kapott több diák, illetve üzemmérnökgyakornok nagy összegű pályadíjat.

A főiskolán két esztendő alatt az aktív, céltudatos munka nyomán gazdag szellemi tőke halmozódott fel. Önmagában ez legfeljebb dicséretes lenne, a főiskola azonban megtalálta a módját, hogy az energiát saját, s a népgazdaság számára miként hasznosítsa legjobban. Megszervezte az élelmiszeripari szaktanácsadást. Dr. Horváth Károlytól tudtam meg: elsősorban azért, hogy a magyar gazdaság egyik legjelentősebb ágának, az élelmiszer-gazdaságnak olyan tudományos bázist teremtsen — a korszerű műszerek, szakkönyvtár, emberi szakértelem birtokában —, amelyből az üzemek, gyárak, gazdaságok napi feladataival bajlódó vezetői, szakemberei bármikor azonnali segítséget kaphatnak. Amolyan tudományos ismeretek, praktikumok bankja lett a főiskola a húsfeldolgozásban, a tartósításban, a higiénés és minőségellenőrzési feladatokban, de még a saját üzem-szervezési és gazdaságossági témakörben is.

Tudatosság

A főiskola két esztendő alatt megalapozta saját és diákjainak sorsát. Elsősorban azzal, hogy korszerű ismereteket ad; hogy tudatosan alkalmazkodik a hazai élelmiszeripar, mezőgazdaság feladataihoz. A közeljövőben tovább fejlődik az iskola szervezete, a régi Marx téri épület helyett új székhelyre költözik.

A tervekben oktatási vertikum megteremtése szerepel: keretén belül tanítják majd az élelmiszeripari szakmunkásokat, közép- és főiskolásokat.

Matkó István

Ki mit ajánljon?

Talpraesett ötlettel gazdagítja a társadalmi munka felajánlásait Villányi János társadalmi ellenőr. Úgy véli, nem kellene mindenkinek mindenfelé fel foglalkoznia, maradjon mindenki a kaptafánál. A magas- és mélyépítő vállalat dolgozóit hozzák rendbe a néhány sorban fel nem sorolható hepehupákat bel- és külvárosi utcák úttestén. Az áramszolgáltatónak ajánlja, hogy nézzék végig a villanyoszlopok és kandelaberek kapcsolójának hiányzó ajtajait, a falikapcsolók ajtajait is pótolják, esetleg hozzák rendbe a bekötések miatt felbontott járdákat. Ne maradjon ki a sorból a gázművek sem, melynek dolgozóit megvizsgálhatnák a városzerte hiányzó öntöttvas kapcsolófedeleket, kijavíthatnák a felbontott járdákat, utakat, s ez nem ártana a vízműveknek sem.

Ötletének lényege tehát ez: ne azt akarjuk társadalmi munkában helyrehozni, amit máskor tönkreteszünk vagy elhanyagolunk.

Üzenetek

Molnár József s több más olvasónk ismét csak pontos címe megjelölése nélkül küldte levelét, tehát nem tudunk velük foglalkozni. **Terhes Jánosné** (Hattyastelep). Egyetértünk abban, hogy minden városrésznek meg kell adni a lehetőséget, ezt bizonyítja, hogy kérelmüket közzöltük. Csupán a szemléltetmódot kifogásoltuk, s újabb levele arról győz meg, hogy Ön is így látta vitánkat. **Abraham István** (Dóm tér 15.). Az utóbbi napokban megjelent írásainkban sok szó esett a közlekedési kérdésekről, azokban kételyeire is választ kaptunk. **Pócs Nagy János** (Kereszt utca 15.) és **Gáncsics Pál** (Takarékár utca 8.) leveleit továbbbítjuk az illetékeseknek, más olvasóinknak pedig levélben fogunk válaszolni.

Felháborodott sorokat vetett papírra egyik olvasónk. Süteményt vett egy boltban, s első harapásra megállapította, hogy avas. Az üzletvezető udvariasan gyors minőségi ellenőrzést végzett — megkóstolta ő is a süteményt —, majd nevetve jelentette ki, hogy annak nincs semmi baja. Eppen ezért a panaszkönyvet is megtagadta a reklamálótól, mondván, hogy előbb vizsgáltassák meg a KÖJÁL-lal az ominózus sütít. A megadott címen azonban immár méltán dühös olvasónk nem találta a szóban forgó intézményt. A történet nyúlfarknyi, ám megéri, hogy figyelemztetésként foglalkozzunk vele. Már csak azért is, mert lapunk nem tart fenn semmiféle panaszíródat — sok levélírónk így címzi sorait —, a postaládának sem ez az elsődleges célja. Csupán arra vállalkozunk, hogy azokat, akik nem tudnak még élni vele, fölvilágosítsuk jogaikról. Különösen akkor, ha a levélíró — mint most — nem írja meg pontosan, hogy melyik üzletről van szó, s hogy hol kerestették vele a KÖJÁL-t. Az utóbbinak a címe megvan minden telefonkönyvben. Ahogy a Csongrád megyei tanács kereskedelmi felügyelőségé is — Lenin körút 52. —, melyet hivatalból érdekelni szokott: hol tagadják meg a panaszkönyvet a vásárlótól. Hiszen azt nem is lehet manapság elvárni minden üzletvezetőtől, hogy udvariasságában odáig elmenjen, hogy a vásárlónak adjon igazat, azonnal, zokszó nélkül. Azt viszont már igen, hogy a reklamálók vegyenek tudomást lehetőségeikről. Főként azokról a hivatalokról, melyek érdekeiket védik.

Úttörők a Bükkben

Három úttörő levelét hozta nemrég a posta a Bükkből. Lengyel Györgyi, Hideghéty Kati és Engi Edit arról a nyaralásról írt, amelyben minden évben része van a Madách utcai általános iskola 70 úttörőjének. Azoknak, akik a legjobban dolgoztak a mozgalomban. A bélapátfalvi jutalomtáborba — ezt köszönik az úttörők — azért utazhattak kellemesen és kényelmesen, mert ebben a kőolajipari vállalat és a SZEOL volt segítségükre.

Azoknak szeme, akik eddig a síksághoz szoktak, gyönyörű hegyekre táglult: első kirándulásuk Szalajkavölgybe vezetett, a második a Tarkóhoz, ahonnan be lehetett látni az egész hegyvidéket. S nem volt kisebb élmény az sem, hogy egy napra az úttörők vették át a táborban a „hatalmat” a tanároktól. A nagyszerű táborozás arról győzött meg mindenkit, hogy érdemes lelkesen, jól dolgozni.

Párbaj az országúton

A közlekedés biztonságával kapcsolatos írásaink, képeink ismét felkeltették olvasóink érdeklődését a téma iránt. Barkos Bertalan a motorkerékpáros szemszögéből ír le egy veszélyes esetet. Június 28-án este Kiskundorozsmáról igyekeztek hazafelé. Háromnegyed 8 körül, mielőtt a sorompóhoz értek volna, szembekerültek a sorompó előtt összegyűlemlett járművekkel. Összesen le- húzódtak az úttest szélére, s szerencsésükre, mert a megállóban levő buszt kerülő járművek mellett egy szélesben száguldó személyautó tűnt fel, leszorítva két kerékpárost. s olvasónk motorját az útpadrára. A vezető hölgy láthatóan jól szórakozott ijedelmükön. S mi lett volna, ha balesetet okoz?

Másik levélírónk — **Farkas Mihály** Partizán utcai olvasónk — arra figyelmeztet, hogy az autók rendszeresen parkolnak a Belvárosban is — járdán. A múlt hé-

ten figyelte meg a HG 01-01 rendszámú farmotoros autóbust, mely a színház előtti járdára farolt fel. Nem mesz-sze onnan, a Tisza-szálló előtt rendszeresen parkolnak a járdára félig felfuttatott autók. Nem csoda, hogy egyre-más: a mennek tönkre a gyeongbebb aléptményű járdák.

Furcsa ügy ez a közlekedés. Sajnos, egyre több a kalandora: gyalogostól az autóvezetőig. Hiszen ugyanolyan veszélyes lehet például a tarjáni járdákon bicikliző versenyt rendező gyerekhad, mint a nagyforgalmú úton átvágó gyalogos, s a torló járművek között cikázó motoros sem veszélytelenebb, mint a fölényes autóvezető.

A páncéljukat, zászlójukat, lovukat büszkén mutogató, erejükkel fitogtató lovagoknak a középkorban rendelkezésre állt a lovagi torna, ahol kiverekedhettek magukat. A modern kor kőbor lovagjainak — a rajzoló nyo-

mán — ezt a formát ajánljuk mi is. Mondjuk: aki el-esik az országúti párvíadalban, az kalapja mellé tűzheti az ellenfél sárhányóját. Természetesen külön e célra elkerített küzdőtéren — azoknak, akiknek gondolkodása középkori, adjuk meg a középkort.

Új szénmezőt tárnak fel

Új lejtős aknát építenek net gumiszalag szállítójára a Szuhakállón. A háromszáz méter hosszúságúra tervezett aknából eddig 180 méter készült el. Az 1,2 millió tonnára becsült szénvagyon feltárását a jövő év közepén kezdi meg. A mélyből a szé-

lesz. (MTI)

Külföldiek Bugacon

Egymást váltják a külföldi csoportok Bugacsutján. Van olyan nap, amikor háromszor is műsort adnak a csikósok, s reggeltől estig foglaltak a lovasfogatok. A legtöbb vendég az NSZK-ből érkezik. Kedden NSZK-beli és amerikai turistacsoportokat fogadtak a pusztán. Meghajtották a sárga ménest is.